

Wampex 03 novemer 2017.

Het voelt een beetje raar. Jarenlang heb ik meegelopen met een vriendenclubje onder de naam 'Bijeengeraapt zootje'. Maar door omstandigheden kwam het er een aantal keer niet van (2012 was onze laatste Wampex). Tot een week voor de Wampex, mijn schoonzus was op visite en vertelde vol trots dat ze met een team mee zou doen aan een Wampex. Ze wist dat ik wel eens mee had gedaan, dus vol enthousiasme vertelde ik over loodzware parcours door maisvelden en bossen, onneembare waterhindernissen, blaren, bloed, zweet en tranen.... Maar dan die voldoening als je het gehaald hebt.... Onbeschrijfelijk.

Maar dan ken je mijn schoonzus en haar team niet. Ze hadden zich ingeschreven als 'Crazy Paramedics', want een beetje prettig gestoord moet je wel zijn om mee te doen aan zo'n avontuur. Ze hadden alleen één klein probleem, er waren een aantal afhakers door blessures. Zodoende was er wat ruimte in het team, of ik geen zin had om mee te doen? De eerste die reageerde was mijn vrouw, 'er staat nog niks in de agenda, dus hij kan wel'. En zo gebeurde het, ik mocht weer eens een Wampex lopen.

Crazy Paramedics dus. Ik zal eerst het team even voorstellen: Miranda, Robert, Liesbeth, Maayke, Marieke, Lummie en ik (René). Maar ik zal even proberen om hun teamnaam uit te leggen: Het eerste deel is Crazy – Want je moet een beetje gek zijn om aan de Wampex mee te doen. Het tweede deel is Paramedics – in dit geval dus allemaal ambulance medewerkers uit Friesland, er was ook een team uit Groningen, van Drenthe weet ik het niet. Maar goed dat het qua ongelukken op vrijdagavond/-nacht meestal rustig is, want als er zoveel 'personeel' aan het dwalen is, wie moet het werk dan opknappen?

Na wat heen-en-weer ge-app in de groep, werd ik al vrij snel toegevoegd aan de app-groep en kon ik de deelnemers klaarstomen voor de Wampex. De info sprak over een aantal onderdelen qua kennis die bekend zouden moeten zijn (meteorologische benamingen, maanstanden, Romeinse cijfers etc.). Verder werd kennis gevraagd betreffende het kaartspel Pesten (is ook vaker gevraagd), Darts (ach... als je wel eens een pijltje gooit is dat niet zo moeilijk) en was het handig om de trilogie van Tolkiens Lord of the Rings te gaan zien. Wie die films niet kent, dan heb je dus zo'n 9 uur film te bekijken. Gelukkig ben ik een Lord of the Rings-fan en heb ik de films meerdere keren in de bioscoop gezien, bovendien heb ik de extended dvd's thuis in de kast, dus ook dat geloof ik wel.

De start was voor mijn doen vroeg, al om 17:44 uur, terwijl ik gewend ben om pas later op de avond te starten. Wel vreemd om je al om 3 uur 's middags vol te proppen met macaroni. We hadden om kwart over 4 afgesproken in Marum, maar ik was er al om 4 uur. Ik wist van de hoeveelheid info en wilde zeker zijn dat ik in ieder geval alle info had 'geconsumeerd'. Nadat ik de groep gevonden had, en we met elkaar hadden kennis gemaakt, heb ik de groep kennis laten maken met jullie manier van informatieverstrekken. Er ging een wereld voor de Paramedics open. Ze werden alleen maar enthousiaster. Dat heb ik hun ook gezegd, ik vind deze Wampex met name qua puzzelgraad erg leuk. Nadat we zeker waren dat we alle informatie hadden, was het tijd voor de groepsfoto en konden we weg. Maar niet zonder eerst wat medicijnen te nuttigen (dropshotje).

Net als eerdere edities, kreeg je bij de start geen routeboekje. Alleen route 1 (kleintje oleaat), een speciale gradenboog en een kaartje werden meegegeven. Route 2 en 3 stonden op de informatieborden. Route 3 was een leuke, middels seinvlaggen (achterop route 1) konden kompaskoersen gevonden worden. De juiste richting vinden is meestal het probleem niet, het lastige zijn dan uiteraard obstakels (bijvoorbeeld sloten) in het terrein. Maar zonder problemen vonden we de 'lange' brug over de sloot. Route 4 moest gevonden worden middels de speciale kaarthoekmeter. Dank zij de duidelijke uitleg en hulp van de groep, konden we de 3 coördinaten vinden en konden we verder, maar niet zonder eerst weer vloeibaar medicijn (Flügel) in te nemen. Route 5 was de klokkenroute, die door mijn hulpmiddel eenvoudig op te lossen waren. Bij de laatste 2 aanwijzingen was er even discussie, maar er waren 2 binnen de groep die uitvonden dat aanwijzing 3 en 4 eigenlijk vlak na elkaar zaten. Tja, toen was het een makkie. Wij hadden de groene route, reflectoren die in het donker heel duidelijk te vinden zijn. Route 7 was ook te doen, de conserven zijn iets lastiger te vinden, met name in het begin van de route. Er was wel een looppad, maar nog geen conserven, dan begin je toch weer te twijfelen, maar op een gegeven moment vonden we wel de conserven en gingen we weer vol goede moed verder. Het 'Kleintje strip' was eenvoudig, de kruisingen waren duidelijk. Route 9, de 'Voorrangsweg' was leuk al was het lastig om exact 5 km per uur te lopen, al helemaal met de

afleidingsmanoeuvre van de verslaggevers onderweg. We denken dan ook niet dat we de juiste letter hebben (we hadden de keus uit maar liefst 2 letters).

Tja, en toen begon de ellende. Allereerst de Flippotoute, die volgens de informatie omgedraaid moest worden en aansluitend de Maantjes die omgekeerd moesten worden. Dat meer ploegen hier moeite mee hadden, bleek uit het feit dat er wel heel veel groepen bij elkaar waren. Uiteindelijk, laten we zeggen dat het ons zo'n 3 kwartier vertraging heeft gekost, kwamen we met behulp van de organisatie (dank je wel HJK) en de reporters weer op de goede weg.

Bij de informatie stond dat de PC-route, route 12 en/of 39 was. Route 12 ontbrak in het boekje en bij route 39 stond een hele andere route in het boekje, zodat het dus eigenlijk wel duidelijk was, dat alleen route 12 de PC-route was – een klein hiaatje in alle informatie voorziening? Maar de PC-route was erg duidelijk.

Route 13 was voor de zintuigen, ruiken (vanille) en horen (krekels). Wel leuk om die krekels langs de A-7 op te hangen. Overdag is het wellicht rustig qua verkeer, maar 's nachts is het erg druk daar. Maar de post vonden we en daar moesten we het kaartje gebruiken welke we bij de start meekregen. De start begon bij de brief van Dolorosa. Ondanks dat je paden verwacht, was de route langs een soort boomwal. De attische route was een leuke kompasroute die niet moeilijk was. Vervolgens kwamen we via de EU logo's bij een post bij de waterplas van Strandheem waar 2 duikboten lagen. Een pracht van een waterhindernis, hoe bedenk je zoiets? Na de hindernis zagen we het weer zonnig in en via route 18 kwamen we bij de kleine kentekenplaatjes. Route 20 was de dartsroute, het resultaat van de 3 pijlen was een kompasrichting, geen probleem dus.

Tja, en toen dilemma: gaan we de lange route of de korte route doen? We hadden met alle fouten al een dik uur extra gelopen. Mits we in het vervolg geen fouten zouden maken, zouden we op zo'n 25 km uitkomen. Dat, in combinatie met wat kleine kwaaltjes, deed ons besluiten om de 'shortcut' te nemen, het was goed zo. Op naar de chocopost. Al dat lekkers smaakte heerlijk, warme chocomelk, dropjes, kruidkoek en een appel, heerlijk. Het zat ook wel lekker, knus bij de kachel. Ik zei dat we met onze normale groep meestal snel de chocomelk opdronken en snel doorliepen. Na een pauze van 20 minuten voelden we dus eigenlijk waarom we dat deden. Best wel pijnlijk om weer op gang te komen.

Onze tocht vervolgde met route 29, de euro-landen route. Op zich niet moeilijk, de landen zijn bekend, maar welke letters hebben ze ook alweer op de nummerplaat? Uiteindelijk slaagde het toch. Route 30 was de videoroute, we hadden allemaal de video bekeken, dus 'no problemo. Zelfs de koe van memorie 8 was die nacht aanwezig. De wapens van Langewold waren ook eenvoudig te vinden. Route 32 stond aangegeven in het veld (ik kan me zo niet meer herinneren wat dat was) om uit te komen bij route 33 'Midden aarde'. De Lord of the Rings-route. Op de PC was al weergegeven wat de volgorde was. Op zich geen probleem, maar de aanwijzing bij Osgiliath was 99 graden en dat was toch echt schuin richting de snelweg. Via een stuw kon je oversteken, maar de snelweg over is geen optie. Er waren nog wat ploegen die hetzelfde dachten, maar er waren ook ploegen die langs de sloop liepen naar het bos. Wellicht dat in het bos nog Minas Morgul en de Doemberg waren, maar wij hebben ze niet gezien. De eerste letters van route 34 zullen daar ook gehangen hebben, maar wij hadden aan één letter genoeg om het woord 'Groningen' te vinden in route 35. De witte reflectoren waren eenvoudig te vinden. Leuk detail, als je schuin het veld overstak, vond je de letter niet. Memorie 9 was vlot gevonden en in plaats van rechtstreeks naar de finish, mochten we via een QR-code route en hartjes nog even een flinke lus maken. Dank zij een heel klein foutje bij de hartjes – dom, dom, dom, door niet opletten een afslag gemist – toch weer 500 meter extra gelopen, kwamen we dan toch bij de laatste loodjes. Via de 5 foto's terug naar het sportveld. Hing er ergens nog een letter?? We hebben er geen meer gezien, ik denk te blij dat we er waren. De snert smaakte prima en het overwinningbiertje des te meer. Moe, maar voldaan hebben we de tocht, welliswaar de korte versie, uitgelopen. Ik heb wederom erg genoten van de leuke puzzeltocht en was deze keer in goed gezelschap.

Mocht iemand zijn aangewezen op deze zusters en broeders, ze staan hun mannetje en vrouwtje en gaan elke uitdaging aan. Ik heb de tocht volbracht met een leuk team en dit smaakt toch weer naar meer. Ik zal eens even polsen of het 'zootje' volgend jaar weer wil, anders doe ik gewoon weer mee met dit team. Volgens mij hebben ze de smaak te pakken.

René Nouta, 5 november 2017, deelnemer van de Crazy Paramedics.